

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

اول ماه می ۲۰۱۲

اعلامیه انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

زحمتکشان افغانستان،

اول مه را با تشدید مبارزات شان گرامی می دارند!

اول ماه مه روز اتحاد و همبستگی بین‌المللی کارگران جهان می باشد. در این روز کارگران شهر شیکاگو امریکا در سال ۱۸۸۶ به خاطر حقوق خود به مبارزه برخاستند و با خون خود زمینه ساز همبستگی کارگران جهان گردیدند.

از روز اول مه در تمام جهان در حالی تجلیل به عمل می آید که میزان بیکاری در حال افزایش بوده، بحران مالی بسیاری از کشورهای سرمایه داری با ازدیاد مالیه بر مستهلکان و مردم عادی و جنگ های غارتگرانه مهار می گردد و به همین ترتیب بحران های مختلف در بسیاری از کشورهای عربی باعث سقوط بعضی از نظام های خود کامة گردیده ولی با وجود آن کارگران در بدترین وضعیت به سر می برند.

اما در افغانستان وضعیت کارگران و زحمتکشان در این روز از چه قرار است؟

در کشور ما فقر و بیکاری کارد را به استخوان مردم رسانیده و ۶۰ درصد نفوس کشور در زیر خط فقر به سر می برند و حدود چهار و نیم میلیون نفر واجد شرایط کار رنج بیکاری را می کشند؛ حدود سه میلیون کارگر افغان در پاکستان و ایران از بی سرنوشتی رنج کشیده و مصروف شاقه ترین کارها در آنجا می باشند.

ایران حیثیت زندان افغانها را به خود گرفته و کارگران افغان تحت بهانه های مختلف مورد آزار و اذیت نیروهای جانی امنیتی آن کشور قرار گرفته و از هیچ گونه مصونیتی برخوردار نیستند؛ دولت آخوندی و ملائی ایران هر زمانی که اراده کند هزاران کارگر افغان را در بدترین شرایط از کشور خود اخراج می نماید؛ بسیاری از

کارگرانی که مدتی را در ایران سپری می کنند معتاد به مواد مخدر شده و به حالت اسفبار به کشور بر می گردند. با آنهم هزاران افغان دیگر به خاطر دریافت ویزه کار، پیش روی دروازه سفارت ایران صف بسته و با پرداخت رشوه به نگهبانان سفارت بعد از روزها سرگردانی و رفت و آمد ویزه دریافت می کنند.

در کشور ما تفاوت میان ثروتمندان و زحمتکشان روز تا روز بیشتر شده می رود. فرزندان و خانواده های زحمتکشان عذاب فقر، بیماری، جنگ و بمباران، سرمای شدید، بی سرپناهی و دها مصیبت دیگر را کشیده و همه ساله هزاران تن در اثر همین مصایب جان خود را از دست می دهند. در سرمای شدید زمستان گذشته صرف در پایتخت کشور بیش از ۴۰ کودک زحمتکشان در زیر خیمه ها جان باختند. به همین ترتیب در بدخشان، تخار، کنر، نورستان، غور، دایکندی، بامیان و نقاط دیگر کشور به اثر برف کوچ ها، سردی و گرسنگی صدها تن زندگی خود را از دست دادند. ۹۹ درصد مرگ و میر مادران و کودکان خردسال و ۱۰۰ درصد مرگ مریضان مصاب به توبرکلوز را کارگران و دهقانان زحمتکش تشکیل می دهند.

فرزندان زحمتکشان در سراسر کشور مصروف شاقه ترین کار ها بوده، از دسترسی به آموزش، خدمات صحی، تفریح و غذای مناسب محروم می باشند و از سایر بیعدالتی های اجتماعی رنج می کشند.

اما در مقابل ثروتمندان از پولهای سرشاری که از درک فروش و قاچاق مواد مخدر، فساد حاکم در ادارات دولتی، زدوبند در قراردادهای، غصب دارائی های عامه، قاچاق آثار باستانی و سنگهای قیمتی، وابستگی و جاسوسی به کشورهای همسایه و قدرتهای خارجی، احتکار و فروش مواد غذایی بی کیفیت و دها عمل رذیلانه دیگر به دست آورده اند؛ از همه امتیازات مادی در جامعه مستفید می باشند.

فرزندان این طبقه اکثراً در خارج تحصیل نموده و آنانانی که در داخل کشور زندگی می کنند، می توانند در بهترین مکاتب و پوهنتون های خصوصی فیس بپردازند و درس بخوانند. متعلقان این طبقه می توانند به هر کجا بخواهند به تفریح بروند و به خاطر تداوی، لوکس ترین شفاخانه ها را انتخاب کنند. بسیاری از همین سرمایه داران به خاطر تفریح و خوشگذرانی خود چندین اسپ بزرگشی، سگ های جنگی، کبک، بونده و دیگر حیوانات جنگی را نگهداری و پرورش می دهند. برای پرورش هر یکی از این حیوانات و پرندگان افراد خاصی موظف بوده برای خوراک آنها تخم مرغ، مغز بادام و برای سگ ها گوشت گوسفند و سایر تقویه کننده ها را مصرف می کنند. خلاصه مصرف هر اسپ، سگ یا کبک جنگی می تواند چندین خانواده را از گرسنگی و سوءتغذی نجات دهد. اما در جامعه ای چون افغانستان زندگی و مرگ یک انسان زحمتکش به اندازه یک کبک نزد این ثروتمندان ارزش ندارد و این که این پولها از چه راهی به دست آمده و چه قسم افزایش یابد، برایشان فرق نمی کند.

بناءً با درنظرداشت این وضع دردناک که در هر لحظه آن ده ها کارگر، ده ها دهقان و ده ها زحمتکش کشته می شود، چور می شود و رنج و اذیت می بیند؛ برزحمتکشان است که در تشکلات صنفی شان گرد هم بیایند و متحدانه از حقوق خود دفاع کنند، در غیر آن توقع مهربانی داشتن از چپاولگران داخلی و خارجی خود فریبی و خدمت به چپاولگران است و یک زحمتکش به هیچ صورت نمی تواند خدمت کننده کسی باشد که او را چپاول می کند. لذا ما زحمتکشان باید روز اول مه را به روز همبستگی بیشتر و تشدید خواست های مبارزاتی خود تبدیل کرده، آن را همیشه گرامی بداریم.

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

اول مه ۲۰۱۲